

Blåögd demon, kap. 4

Gabriel sov i för honom exceptionella hela sex timmar innan han slog upp ögonen igen. Han kunde genast konstatera att regnet hade upphört utanför, men det var råkallt och fuktigt i det ouppvärmda rummet utanför filtarna och han kände inte det minsta för att komma ut ur sitt lilla näste. Dessutom var parasiten aktiv – det kändes som om en skallerorm var inlåst mellan hans revben och vred sig för att komma ut. Men Gabriel var nu en gång för alla van, och han brydde sig inte stort om känslan.

Den unge mannen satte sig motvilligt upp på soffan med filten svept runt axlarna och såg sig omkring med dimmiga ögon.

Han kunde snabbt konstatera att Gian alltjämt sov djupt på sin sida av soffan. Den unge mannens hår hängde ned över hans ansikte, och han gav ett intryck av att vara lugn och avslappnad. Gabriel drog på munnen en smula åt den fridfulla åsynen innan han hävde sig av soffan och begav sig bort till klädkistan för att fiska fram ett par torra jeans för dagen.

Han fick leta långt nere i kistan innan han slutligen hittade ett urblekt par med hål på knäna. Då han väl hade fått på sig strumpor, en ny svart huvtröja och jeans kände han sig redo att möta en ny dag, om än utan någon större entusiasm.

Då han slog igen kistlocket uppfattade han ljudet av rörelse bakom sig, och han vände sig om och mötte blicken ur ett par sömndruckna gröna ögon.

Gian log trött emot sin nya bekantskap då han såg att han redan var uppe och rörde på sig. Han satte sig upp och gäspade stort, innan han gned sig i ögonen och mjukt kommenterade:

- Jaså, du är redan vaken?

- Som synes, svarade Gabriel trött och kom fram till soffan igen. Han slog sig ned igen, och Gian passade på att ge honom en snabb överblick.

Hans nya bekantskap såg lite piggare ut, men han var fortfarande lika utmärglad, ärrig och skelettliknande som dagen före. De blå ögonen var alldeles dimmiga, och det långa håret hängde i trassliga slingor över hans bleka ansikte. Han såg ut som ett upptinat dödsoffer efter en lavinolycka, och Gian kunde inte undgå att känna sig lite bekymrad.

- Har du några speciella planer för dagen? Frågade han samtidigt som han sträckte sig efter den fuktiga högen intill soffan som bestod av hans kläder. Gabriel skakade tvekande på huvudet och knäppte händerna i knäet.

- Jag antar att vi äter frukost, men därefter blir det väl det gamla vanliga... inget alls, med andra ord.

- Verkligen? Gian såg undrande ut men han brydde sig inte om att snoka. I stället drog han rysandes av obehag på sig sin fuktiga t-shirt samtidigt som han frågade:

- Känner du för att haka med in till Haynesville, då? Det är visserligen söndag, men vi kan nog alltid hitta något att göra. Du kunde ju hänga med mig hem på middag, så jag får presentera dig för mamma och syrran.

- Presentera..? Gabriel såg förvirrat på honom, men Gian bemötte honom bara med ännu ett leende.

- Ja, vi kommer väl att hänga ihop lite då och då, skulle jag tro. Så du kan ju lika gärna få den presentationen ur vägen – tro mig, mamma kan vara ganska så överväldigande när hon sätter den sidan till.

Gabriel stirrade ännu en gång på honom som om han hade varit en alien, men Gian var vid det laget ganska van. Han inväntade inte svaret, utan började i stället att krångla med att få på sig sina fuktiga jeans

igen. Det tog sin lilla tid av förklarliga skäl, och då han väl var klar vände han sig tillbaka mot Gabriel för att få höra svaret.

Hans nya bekantskap såg fortfarande ganska chockad ut, men då han uppfattade Gians blick igen skyndade han sig att stamma fram:

- Jo... jovisst, det låter riktigt kul. Men, men jag kanske borde ordna till lite frukost först?
- Det låter jättegott! Svarade Gian glatt och reste sig från soffan och sträckte på sig, frusen och lite stel men på gott humör. Vill du ha ett handtag?
- Nej, jag kan hantera burköppnaren och vattenkokaren själv, försäkrade Gabriel med ett svagt litet ljud som eventuellt kunde ha påmint om ett skratt. Sitt kvar, du. Eller, du kan tända upp lamporna och ljusen om du vill, det brukar få ut den värsta fukten.

Gian nickade och sträckte sig över bordet för att få tag på tändsticksasken. Gabriel lämnade rummet för att bege sig till köket, och hans besökare började gå rondens medan han tände upp den ena lyktan efter den andra.

Gabriel hade rätt – då samtliga lyktor och ljus hade varit tända i några minuter började slutligen den klibbiga kylan att droppa av och ersättas av torrare och varmare luft. Men då Gian såg sig om kunde han inte låta bli att undra hur Gabriel skulle kunna hålla rummet varmt under vintern – visst, här fanns en vedkamin, men väggarna var uselt isolerade redan från början och dessutom proppfulla med hål och sprickor. Även om han kunnat hålla sig vaken och elda dygnet runt så skulleintervindarna oundvikligt komma att stjäla värmen.

Det var en stor kontrast mot familjens stökiga, varma och stojiga hus, och Gian kunde inte annat än undra hur länge hans bekantskap skulle klara av att behålla förståndet under de här förhållandena. Speciellt med hela jag-har-en-parasit-inuti-mig-grejen att ständigt tänka på. Han själv skulle förmodligen inte ha klarat en vecka, och Gabriel hade om man skulle döma av hans utseende och sätt levat på det här viset i minst två eller tre år. Det var en otäck tanke, och Gian kände ett stort medlidande.

Då Gabriel återvände från köket med en rostig gammal bricka skyndade Gian sig dock att få fram sitt vänliga leende igen – han hade en vag känsla av att den blåögde ynglingen var mera behjälpt av leenden och skratt än av bekymrade frågor och besvärande omtanke. Gabriel såg också lite mera avslappnad ut nu, som om han hade fått tid att samla sig.

Den unge husägaren slog sig ned i den spruckna gamla soffan igen och ställde ifrån sig brickan på bordet, och Gian lutade sig nyfiket fram för att se vad som serverades.

Han kunde genast konstatera att maten var jämförelsevis både fin och god, men där fanns ingenting som krävde tillagning förutom kannan med kaffet. Där fanns rågbröd, lufttorkad skinka, en bit fin gräddost och till och med två äpplen, men varken fil, smör eller frukostflingor. Efter att ha konstaterat detta misstänkte Gian starkt att Gabriel tillhörde det där släktet av människor som absolut inte klarade av att pressa ned en större frukost.

Han fick sin misstanke bekräftad då de väl började äta. Gian hade så gott som alltid god aptit, och då han började på sin tredje macka befann sig Gabriel fortfarande i knaprarstadiet på sitt äpple. Han såg inte ut att ha någon aptit alls – han tog motsvarande två tuggor på sitt äpple och lade sedan ifrån sig det. Han åt upp hälften av sin egen macka och slängde sedan den andra hälften på brickan. Det enda han fick i sig ordentligt av var kaffe – då frukosten väl var avklarad stod kannan tom, och Gabriel hade druckit ur tre fjärdedelar av den.

Gian visste inte riktigt om han skulle bli imponerad eller förskräckt av uppvisningen, men han tog ännu en gång den säkra vägen och höll mun.

Efter den enkla frukosten samlade Gabriel ihop resterna på brickan igen och försvann ännu en gång ut i köket, och Gian gick efter att ha kastat en blick på klockan ännu en gång varvet runt rummet och släckte alla ljusen. Hon var inte mer än halv sju, men han trodde att det kunde vara en bra idé för dem att åka in till staden så tidigt som möjligt, eftersom det under gårdagen hade blivit tydligt att Gabriel inte uppskattade att vara omgiven av alltför mycket folk. Nog för att det var troligt att hela dagen skulle bli folktom nere i Haynesville – de flesta låg tydligen och sov ruset av sig, och då de var klara med det skulle de ändå inte klara av att ge sig utanför dörren och tampas med solljuset. Gian kunde se genom springorna i fönster och väggar att gårdagens regn hade ersatts med strålände solsken igen, och regnvattnet hade väl förmodligen redan till stor del torkat upp.

Men i vardagsrummet förblev det halvmörkt sedan han hade släckt ned, den enda egentliga ljuskällan var den ensamma oljelampan som han hade lämnat i fred. Den stod kvar på sin plats på bordet, och Gian satte sig intill den medan han väntade och höll fram händerna emot det sotiga lyktglaset – hans fingrar kändes märkligt stela, och av någon anledning frös han om händerna.

Han sov i vanliga fall ytterligare två timmar, så han var av förklarliga skäl ganska så trött. Men trots det så trodde han att dagen skulle kunna komma att bli ganska bra – Chen, Phil och Lenne skulle vara tillbaka i morgon, och han skulle slippa tillbringa söndagen med tv-spel eller husmålning. Det var bra nog för honom.

Om Gian var avslappnad till den nya dagen, så var Gabriel desto mera nervös. Han var tvungen att ständigt hålla järnkoll på sina händer för att de inte skulle börja skaka okontrollerat, och hans nerver förenade sig med parasiten och slingrade runt i hans mellangärde som elektriska ålar. Där han stod i det kalla köket och rensade av brickan skälvde inte bara hans händer, utan hela han.

Konceptet med att ta en dag på staden med en god vän var något tämligen okänt för Gabriel redan innan parasiten hade kommit in på scenen, och efteråt... tja. Det hela var nytt, och han var livrädd för att göra bort sig. Men han var lika skräckslagen för att säga nej – han ville inte att Gian skulle tro att han inte uppskattade hans sällskap, för det gjorde han verkligen. Den unge mannen var så avslappnad och naturlig att det var omöjligt att inte känna sig lugn i hans sällskap. Men nu handlade det återigen om att umgås bland andra människor, och det fanns få saker som Gabriel var så dålig på.

Då han väl var klar i köket väntade Gian redan på honom i korridoren utanför med den brinnande oljelampan i ena handen, så den unge husägaren tog mod till sig och lämnade rummet bakom sig.

Gabriel var tyst då han kom ut ur köket igen, och han förblev tyst medan de två återigen gick igenom det kusliga och skuggrika huset och ut på gårdsplanen. Han låste dörren efter dem, och sedan fortsatte de två ned till bilen som stod kvar på uppfarten där de hade lämnat den.

Luften var frisk och ren till följd av regnet, och då de unga männen kom ut möttes de av behagliga dofter av lera, vatten och uppblötta växtdelar. Då de korsade gårdsplanen klafsade de genom lera och trasslade in sig i grönska, och de var blöta upp över knäna då de nådde fram till bilen.

Gian kunde till sin glädje konstatera att den gamla skrothögen hade klarat ösregnet fint. Ogräset omkring den hade till och med slagits ned en hel del av regnet, så då han hoppade in i bilen och startade den var det

lättare än förväntat att backa ut på grusvägen igen. Gabriel hade ännu en gång slagit sig ned på passagerarsätet, där han satt rak i ryggen som en eldgaffel och stirrade rakt framför sig medan han nervöst trummade med fingrarna mot ena knäet.

Gian rätade upp bilen och trampade sedan på gasen. Fordonet sköt genast iväg längs med den leriga landsvägen, och den första biten var det tyst i bilen eftersom Gian var tvungen att koncentrera sig. Vägen var urusel, och bilen gled hit och dit i leran utan att han hade någon större kontroll över den. Det gick därför långsamt, eftersom han absolut inte kände för att behöva baxa ut bilen ur de smutsiga majsfälten om nu olyckan skulle vara framme.

Men efter ungefär tio minuter nådde han fram till en avfart som ledde till en betydligt bättre väg, och då han väl var inne på denna vände han sig genast till Gabriel och frågade i hurtig ton:

- Säga mig, råkar du ha körkort? I sådana fall kunde det kanske vara värt att skaffa bil för din del. Det är en bra bit in till Haynesville härifrån, och bussarna går på de mest fåniga tider...

- Jo, jag har körkort, svarade Gabriel med frånvarande röst. Men det är ändå inte någon bra idé för min del att skaffa bil – jag skulle inte kunna använda den särskilt ofta.

- Inte? Gian tog ögonen från vägen för en sekund för att kasta en undrande blick på honom. Med fyrtiotusen i en plåtack hemma tycker jag att du borde ha råd med bensin och sådant.

- Det handlar inte om pengar, förklarade Gabriel tålmodigt. Du minns såklart vad jag berättade för dig igår, om parasiten? Den påverkar mig på många vis, och bland annat så gör de mig lite... tja, överkänslig för el- och vattenledningar. Det påverkar mig inte så mycket när jag inte rör vid dem eller sitter för nära dem. Men i en bil finns det batteri och kylare och en massa andra detaljer strax intill en, och vibrationerna från dem fortplantas in i ratten.

- Så du klarar det rätt bra som passagerare, men när du håller i något som rent fysiskt sammankopplar dig med elektriska vibrationer börjar du må dåligt? Översatte Gian, häpen. Elallergi, alltså? Jag har hört talas om det, men jag måste erkänna att jag aldrig har riktigt trott på det.

- Det är ett verkligt fenomen, tro mig, svarade den blåögde ynglingen, och han kunde inte helt dölja bitterheten i sin röst. Tydligt noterade han det själv, för han slätade över sin ton med ett litet leende då han tillade:

- Det inverkar inte alltför mycket på mig, men det förhindrar vissa aktiviteter. Bland dem bilkörning i större utsträckning. Men annars var det en fin idé, tillade han hastigt, som om han var rädd för att han hade varit oartig.

Den unge bilföraren nickade bara förstående och riktade sin uppmärksamhet mot vägen igen.

- Det måste vara fruktansvärt jobbigt... men låt oss inte tjata ut ämnet, alright? Jag tänkte att du kanske skulle uppskatta en lugn och trevlig dag utan bekymmer.

- Det låter bra, instämde den blåögde ynglingen omedelbart och lutade sig tillbaka mot stolsryggen. Han hade en lätt antydning till huvudvärk, men trots det så började han att känna sig lite mera upplagd för dagen nu – Gians goda humör smittade till och med av sig en smula på honom, trots att han inte ens visste exakt vad det var hans grönögde bekantskap hade planerat.

Bilfärden in till Haynesville tog lite längre tid denna dag i och med att vägen var täckt av vatten och lera, men snart nog kunde Gian parkera bilen på uppfarten in till sin familjs hem. Han hade beslutat sig för att presentera sin nye bekantskap för sin mamma och sin syster, det första han gjorde – på det viset skulle han

ju dessutom få tillfälle att byta ut sina halvfuktiga kläder innan de begav sig ut i staden.

Då Gabriel steg ut ur bilen blev han genast stående på grusplanen och stirrade sig förundrad omkring.

Huset som i en kantig halvcirkel omgav gårdsplanen var i hans ögon otroligt vackert. Det var välskött och prydligt, och trädgården som han hade skymtat då bilen svängde in på uppfarten var fylld med gräs och blommor. Husets grova träväggar var målade med olja, vilket gjorde att de hade kvar träets utseende, och i kombination med en grund av tegelstenar och rader av glänsande rena fönster var det en mycket tilltalande kombination. Huset var inte särskilt stort, men det såg hemtrevligt ut och det var allt Gabriel kunde be om.

- Din pappa gör ett fint jobb med att hålla det här stället i ordning, påpekade han för Gian medan han lät blicken svepa över det lutande tegeltaket.

Gians blick mörknade vid kommentaren, men hans röst lät lugn och saklig då han svarade.

- Min pappa är död, han dog för tio år sedan. Det är mest jag och mamma som håller stället i trim, faktiskt.

Gabriel flyttade omedelbart blicken från taket och stirrade på sin bekantskap i stället, röd som en kräfta i ansiktet.

- Åh... jag... jag visste inte... stammade han fram, generad och färskräckt. Men Gian ryckte bara på axlarna och började gå längs med uppfarten.

- Det är okay, faktiskt. Han gjorde både sitt eget och mammas liv surt med sitt förbannade drickande innan levern gav upp på honom. Visst sörjer jag honom, han var ju ändå min pappa, men på ett vis var det faktiskt en lättnad när det hände.

Gians ton var saklig, och det var tydligt att han var uppriktigt. Så Gabriel tillät sig att slappna av en aning, och skyndade efter honom längs med uppfarten.

Den grönögde ynglingen fäste blicken på honom där han skyndade sig fram och gav honom ett svagt leende.

- Låt oss inte prata för mycket om det, okay? Ann är inte så gammal ännu, hon förstår inte, och mamma blir ofta ledsen då jag drar upp det. Så vi låter bli det ämnet i dag, okay?

Hans blåögde kamrat hann inte ens svara innan dörren svängdes upp på vid gavel, tio meter ifrån dem. En liten kvinna som bara måste vara Gian mor dök upp i dörröppningen och hälsade dem med ett strålande leende, och för en sekund stannade besökaren rent automatiskt till och bara stirrade.

Nu när han såg henne förstod han genast vad Gian hade menat, då han kallade sin mor "överväldigande". Hon var förmodligen inte över en och femtio lång, men hon hade en aura omkring sig som bara pockade på uppmärksamhet. Hon såg både käck och söt ut där hon stod i morgonsolen och log emot dem, med det grå håret tillbakadraget i en hästsvans och ett mjöligt förkläde knutet runt midjan. Att döma av hennes mjuka grå ögon så var det härifrån Gian hade ärvt sin snälla och sin generösa natur, men det fanns också en aura av visdom och erfarenhet runt kvinnan som hennes son ännu inte hade levt länge nog för att tillägna sig.

Då de kom lite närmare skyndade kvinnan nedför trätrappan och gav sin son en enarmad kram, som efterlämnade en hel del mjöl även på hans kläder.

- Gian, så bra! Jag var nästan orolig för att du hade åkt av vägen under resan hem – många av stigarna nere vid floden är rena lervällingen efter regnet! Hade ni trevligt igår? Jag hörde att det började brinna i en av salongerna nere på bion medan ni var där, det sade du aldrig något om! Är det här din nye vän som du berättade om? Herregud, vad han ser tunn ut! Till och med lilla Ann måste ha bredare armar!

Här gjorde hon en paus för att hämta andan, och Gian lösgjorde sig leende ur omfamningen och började

svara på hennes tirad, medan Gabriel stod som förstummad strax bakom honom.

- Bilen klarade vägen fint, mamma. Ja, vi hade trevligt. Ja, det brann lite på bion, men jag nämnde det inte eftersom jag inte ville att du skulle oroas över något så betydelselöst – ingen blev skadad. Ja, det här är Gabriel, och ja, han ser kanske inte ut som hälsan själv. Men han är både trevlig och... uh, originell. Vi planerade att tillbringa dagen nere i centrum om det är okay för din del?

- Naturligtvis! Svarade den lilla kvinnan hjärtligt och sköt honom åt sidan. Hon stormade sedan fram emot den blåögde besökaren med utsträckt hand, och Gabriel kände ett starkt behov av att backa undan då han såg henne komma. Men han var medveten om hur oartigt det skulle vara, så han stod kvar trots sin nervositet.

Den lilla kvinnan grep hans egen avmagrade och kalla hand i ett förvånande varmt och starkt grepp. Medan hon skakade hand med honom för hennes blick nyfiket över hans ansikte, och eftersom Mrs Stanhope inte var fullt lika naiv som sonen så uppfattade hon genast den farliga, avvaktande auran omkring den unge mannen som stirrade på henne som om hon hade varit den förskräcklige snömannen. Men hon behöll utan problem sin avslappnade mask och log bara, innan hon slutligen släppte hans hand.

- Välkommen till Stanhopes resident, unge man! Deklarerade hon glatt innan hon vände sig om för att gå in i huset igen. Jag är säker på att du kommer att ha roligt under din tid här! Säg mig, planerade ni att äta i Haynesville eller ska jag ordna middag åt en till...?

- Vi hade varit väldigt tacksamma om du ordnade middag, svarade Gian på en impuls i bägge deras ställe. I sådana fall kan ju jag fixa middagen i morgon i gengäld, eller hur?

Gabriel gav honom en smått förskräckt blick, som den grönögde ynglingen besvarade med ett lugnande leende. Mrs Stanhope nickade sitt godkännande till förslaget och försvann sedan in i huset igen, alltjämt högljutt pratande.

Innan han följde efter henne in passade Gian på att vända sig till sin vän och i ursäktande ton förklara:

- Hon blir gärna lite uppspelt när jag drar hem gäster, men oroas dig inte – hon lugnar sig snart. Och hon lagar fantastisk mat, så jag tror inte att du kommer att ångra dig ifall du bestämmer dig för att stanna på middag.

Gabriel såg lite tvekande ut, men han nickade i alla fall sitt godkännande. Därpå lämnade det omaka paret solljuset och de varma vindarna och steg in i huset.

Gabriel möttes genast av ett intryck av varma färger, trä och hemtrevliga dofter, och även om det var överväldigande så kändes det också bra efter all den tid han hade tillbringat ensam i gamla ruckel och bilvrak.

Han såg sig nyfiket omkring i hallen, och noterade snabbt träpanelerna, de prydligt uppställda raderna med skor och stövlar, den mjuka mattan och barnteckningarna som satt uppptejpade på ena väggen. Åsynen fick ett sorgset småleende att dra över hans ansikte – det var redan tydligt att hans nya bekantskap var en del i en jämförelsevis harmonisk familj, och det var både roligt och ledsamt att se.

De unga männen krånglade av sig kängorna i hallen innan Gian ledde in dem i köket, halvt omedveten om att gästen gick ytterst försiktigt eftersom han var livrädd för att riva ned något. Gabriel matchade verkligen inte husets aura – han såg ut som en vålnad då han kom in i köket, alldeles för blek och genomskinlig för att höra hemma bland välskrubbat trä och gnistrande kopparbunkar. Huset gjorde honom nervös – det fanns så mycket värme och skratt innanför dess väggar, och han visste inte hur han skulle kunna hantera det.

Gian släpade med honom in i, och sedan rakt förbi, köket.

- Jag skulle vilja byta kläder, förklarade han över axeln då de fortsatte emot en slingrande spiraltrappa i rummet intill köket. De här är fortfarande halvsura. Häng med upp, om du vill – många har sagt att det här husets vackraste del är övervåningen.

Gabriel följde med honom uppför trappan efter att de i rask följd hade passerat en garderob fylld med kläder, ett badrum och ett vardagsrum. Sanningen att säga så var han kanske inte alltför intresserad av hur övervåningen kunde tänkas se ut, men han ville inte riskera att bli lämnad ensam med Gians mamma det första som hände – hon var lik sin son, men otroligt mera skrämmande.

Spiraltrappan de gick på ledde i fyra halvcirklar upp till övervåningen. Ledstängerna var av metall, men själva trappstegen var även de gjorda av välpolerat trä. Det sammanlagda intrycket var mycket levande och intensivt – och helt främmande. Gabriel svalde nervöst då de nådde upp till övervåningen, och det tog honom några sekunder innan han hade samlat sig nog för att se sig omkring.

Han förstod var Gian hade menat med orden ”husets vackraste del”. Taken var snedställda och låga här uppe, och grova stöttande träbjälkar löpte härs och tvärs över rummet de kom upp i. Mörka tapeter och kopparglänsande metallföremål bidrog till den varma och ombonade känslan, och solen som sken in genom de stora fönstren lekte över välpolerade och vackra ytor. Det var så fint att Gabriel skämdes över sitt eget så kallade hem, men det var också så varmt och färgrikt att han kände sig lite pressad av alla de nya intryck som mötte honom.

Han följde efter Gian genom den mjukt rundade korridoren, som visade sig vara längre än vad han till att börja med skulle ha trott. Trägolvet var bitvis belagt med mjuka mattor som dämpade ljudet av deras fotsteg, och överallt fanns dörrar och små målningar och speglar. Gabriel undvek noga de senare med blicken – han kunde sällan se i en spegel längre än några sekunder, innan bilden på något groteskt sätt förvreds och skrämde upp honom.

Trots det så fick han halvvägs genom den varma korridoren anledning att hoppa högt då en dörr plötsligt slogs upp rakt framför dem med en högljudd smäll. För en sekund gallskek alla den unge mannens överanvända sinnen åt honom att se upp, men han pressade tillbaka dem lika snabbt då den tredje medlemmen i familjen Stanhope kom ut i korridoren och ställde sig att stirra undrande på dem.

Gabriel förstod genast att den lilla flickan måste vara Gians syster. Hon var ganska liten och späd, och gyllenblont hår vällde ned över hennes späda axlar. Men hennes hy var lika varmt bronsbrun som broderns, och även om hennes ögon var isblå i stället för gröna så hade de samma form. Hon hade på sig något som bara måste vara en av Gians t-shirts – Gabriel hade nämligen svårt att föreställa sig, att det tillverkades flicknattlinnen med Iron Maiden - tryck. Hon höll en sliten gammal nallebjörn som var nästan lika stor som hon själv tryckt emot bröstet – det gamla tygdjuret hade bara ett öra kvar, de svarta glasögonen var spruckna och stoppningen vällde ut både här och där, men hon höll den tryckt intill sig som om den hade varit en ovärderlig ädelsten.

Flickan stirrade på dem med vidöppna ögon, och Gabriel kände sig ännu mera illa till mods. Barn hade alltid varit människor som han helst av allt undvek, och flickans stadiga, outgrundliga blick fick det att krypa i nacken på honom. Det var en lätnad då hon slutligen flyttade blicken från honom till sin bror och frågade, med en uppmanande, nästan förebrående ton:

- Vem är det där?

Gian hukade sig ned till flickans höjd och förklarade tålmodigt:

- Ann, det här är en ny vän till mig. Han heter Gabriel, och han är hos oss för första gången idag. Så var extra snäll emot honom, okay?

Gabriel hörde egentligen bara den första delen tydligt, och trots allt så kunde han känna en främmande värme porla upp i bröstet då han hörde vad Gian sade.

Vän. Ordet var så nytt för honom, och trots att han visste att det innebar fara så kunde han inte hjälpa den glädje han kände. Den svaga, mänskliga och ensamma sidan av honom hade fortfarande inte släppt sitt grepp trots de år av ensamhet och lidande han hade gått igenom, och den ville tillåta honom att tro – tro, att det här faktiskt skulle kunna fungera.

Han lade märke till att den lilla flickan snabbt nickade till svar på sin brors förfrågan. Det var tydligt att hon hyste både respekt och kärlek för sitt äldre syskon, och även Gians röst och hållning hade mjuknat då han pratade med henne. Det Gabriel såg var en elegant förevisning av syskonkärlek, och även om det kändes konstigt så var det i alla fall inte obehagligt att se.

Gian rätade på sig igen, och Ann stirrade förbi honom och upp på den bleka, tunna främlingen igen. Även hon kunde tydligt känna den aura som omgav honom, men hon resonerade som så, att eftersom han var en vän till hennes avgudade bror så kunde han trots sin utstrålning inte vara någon riktigt elak person. Hon mötte hans klarblå blick, och med ett barns skarpsynthet noterade hon de flesta av de mörka känslor som dolde sig bakom de dystra ögonen.

Ann sträckte hastigt fram sin lilla varma hand och stack den i Gabriels utmärglade och kalla. Hon gav hans hand en lätt tryckning, innan hon lika snabbt släppte honom igen. Utan ett ord till vände hon sig om och försvann in på sitt rum igen, och slog igen dörren efter sig.

Gian stirrade efter sin lillasyster för några sekunder, en smula konfunderad – i vanliga fall var Ann en riktig pladderkvarn då hon mötte nya människor. Men han beslöt sig hastigt för att det måste bero på att hon fortfarande var trött efter sin sjukdom, och vände sig leende till sin tyste följeslagare igen.

- Hon är inte på topp just nu, hon har just haft influensan, förstår du. Tro mig, du kommer att höra betydligt mera av henne senare.

Gabriel nickade förstående till svar, och sedan fortsatte det omaka paret sin promenad genom korridoren tills de slutligen nådde fram till Gians rum.

Då de steg in kunde Gabriel snabbt konstatera att Gians rum stämde rätt bra in med resten av huset. Här fanns samma mängd av trä, koppardetaljer, varmt ljus och stabila möbler. Fönstret var stort och igensatt med småvågigt glas, och det visade en mysig utsikt över gräs och blommor och nedtyngda fruktträd. Men några detaljer skiljde sig från det allmänna – Gian hade till exempel affischer som föreställde olika power metal-motiv uppklistrade på sina väggar, och det låg drivor med liknande cd-skivor och serietidningar staplade på det stabila skrivbordet. Intrycket var både hemtrevligt och häftigt, och medan Gian började rota i garderoben efter torra kläder slog Gabriel sig ned på stolen intill skrivbordet och såg sig intresserad omkring.

Gian bytte ut sin halvsura outfit mot en liknande, men torr utstyrsel. Under tiden tog hans nya bekantskap sig tid att se sig omkring noga och notera allt – från porslins-elementet vid västra väggen till de glänsande panelerna och det snedställda, jämförelsevis låga taket. Han tyckte om det – han kunde tänka sig hur det

skulle vara att sitta vid skrivbordet en sommarnatt, med öppet fönster, känna den svala luften och dofterna av växtligheten och frukterna.

Ett vemodigt leende for över hans ansiktsdrag för en sekund, och han skakade på huvudet, uppgiven av sina egna tankar.

Då Gian väl hade svidat om begav de unga männen sig ned igen, tillbaka till köket.

Medan de var inne på Gians rum hade Ann passat på att smita ned till undervåningen igen, och då de kom in i köket satt både hon och hennes mor på varsin stol vid köksbordet. Gian slog sig ned på soffan, och efter en kort sekunds tvekan följde Gabriel hans exempel.

Närvaron av den äldre kvinnan och flickan fick hans nerver att dra ihop sig igen, och trots att den inte var så påträngande så fanns den svaga lukten av el överallt omkring honom. Gabriel fick snabbt svårt att koncentrera sig, och då tystnaden sträckte ut sig undrade han ifall det var meningen att han skulle vara den förste att säga något.

Spänningen i luften laddades ur något då en slank skugga plötsligt rörde sig över köksgolvet, och smidigt hoppade upp på soffan intill gästen. Gabriel vred hastigt på huvudet mot varelsen, men lugnade genast ned sig då han insåg att det bara var en katt. En liten, kolsvart katt med stora gröna ögon, som satte sig rakryggad och stolt på soffan och studerade honom med uppmärksam blick.

Gian lade genast märke till en viss förändring hos gästen. Gabriel hade dittills suttit stel som en eldgaffel på sin soffhalva, men då han fick syn på katten verkade han slappna av en aning. Hans blå ögon fastnade genast på den lilla nykomlingen, och det dök upp en glimt i hans blick som Gian redan hade lärt sig betydde intresse och nervös förtjusning.

Gian utväxlade en hastig blick med sin mor, och noterade att även hennes min nu var en blandning av förvirring och nyfikenhet. Ann stirrade på nykomlingen med halvöppen mun, som om det var något med den utmärglade, mörkhåriga besökaren som trollband henne totalt. Hon kramade fortfarande sin stora, slitna nalle mot bröstet, och Gian önskade att hon kunde erinra sig deras samtal om att inte stirra på folk.

Men för en gångs skull vred Gabriel inte sig i obehag över hennes blickar. Han stirrade alltjämt på katten, och då den svarta lilla varelsen slank upp i hans knä strök han den genast över pälsen med en genomskinligt vit hand.

Gian var förvånad – det var inte vanligt att deras huskatt närmade sig folk som hon inte kände. Han blev ännu mera förvånad då hon, efter att ha nosat grundligt på främlingens händer, lugnt rullade ihop sig i hans knä och lade sig till rätta för att vila där – uppenbarligen nöjd med sin inspektion, och med Gabriels lukt.

Gabriel fortsatte att stryka kattens mjuka päls och klia den bakom öronen, och det dröjde inte länge förrän hon sände ut det första i raden av många djupa, halsiga spinnanden. Vid det tillfället tittade Gabriel upp, men trots att han log svagt nu så kunde Gian för en sekund, för första gången, ana något märkligt hos honom – en skugga bakom hans ögon, en förmörkning av den klara blå färgen i hans irisar. Det varade inte under längre än en sekund, men trots det så blev Gian plötsligt en liten smula illa till mods.

Själva ögonen betraktade inget särskilt, de var drömmande och lite frånvarande. Men den där skuggan... Gian kände sig mer än en aning paranoid, men han hade trots det en svag känsla av att den där skuggan såg rakt på honom.

Gian stirrade fundersamt på sin nya bekantskap utan att veta vad han skulle tro, och det var först då han noterade att ynglingens mun rörde sig som han insåg att Gabriel hade sagt något. Han blinkade hastigt till och skakade på huvudet, och sköt blixtnabbt obehaget åt sidan.

- Hm? Ursäkta, jag tänkte på något annat, ursäktade han sig.

Gabriel gav honom en underlig blick, men upprepade frågan.

- Jag undrade bara vad hon heter? Hon är verkligen fin...

- Åh? Jaha... jo, vi kallar henne för Pandemona, svarade Gian hastigt. Han hörde själv hur konstigt det lät, så han utvecklade sig innan Gabriel ens hann fråga.

- Det är namnet på en vindgudinna från äldre tider. Jag nämnde det för Ann precis då vi hade varit och valt ut lillan här, och hon tyckte att det passade henne eftersom bara vinden kan vara så snabb med att riva ned saker som en ung katt kan vara.

Gabriel gav ifrån sig ett hest litet ljud som kunde ha påmint om ett skratt, samtidigt som hans fingrar slutade aldrig att röra sig i små halvcirklar omkring Pandemonas öron.

- Det passar henne... det är ovanligt.

Den unge mannen tystnade och följde kattens mjukt svängande svans med blicken, en smula generad. Men Gian lät inte tystnaden bli pinsam igen.

Han reste sig upp och gick bort till spisen för att hämta kaffe och tre koppar, samtidigt som han över axeln frågade:

- Så du gillar katter? Men ogillar hundar? Ovanligt för en kille.

- Kanske det, erkände Gabriel en smula torrt. Men det har sina orsaker. Katter stinker inte och de skäller inte. Dessutom...

Han hejdade sig precis i tid, eftersom insikten om hur märklig kommentaren "dessutom är de så känsliga för psykiska energier att de kan skilja en person från en demon och känna vem som är i kontroll" skulle låta nådde fram till honom. Obehagligt medveten om att alla tre medlemmarna i den lilla familjen väntade på hans förklaring harklade han sig och hasplade fram:

- Dessutom... dessutom så kräver de ju inte särskilt mycket tid, utan klarar sig bra själva.

Gian nickade tankfullt då han återkom till bordet med kaffet och kopparna. Han satte ned den ena kantstötta koppen framför Gabriel och de andra framför sin mor och på sin egen plats, och fyllde sedan upp allihop med kaffet innan han återvände bort till bänken för att rota reda på ett glas till Ann.

- Ja, det var väl ungefär så vi tänkte när vi skaffade Pandemonia också. Här i Haynesville är väl hundarna mest populära på grund av fågeljakterna, men ingen av oss har någonsin orkat delta i det där årliga fåneriet. Förra året sköt de bokstavligen fler jägare än fåglar därute...

Han skakade leende på huvudet åt minnet av doktor Fernandez, som efter jakten hade förevisat hela sexton gram hagel som han hade grävt ut ur bakkdelen på en av jägarna. Den förevisningen hade fått honom att definitivt slå alla tankar på att bli jägare ur hågen – han kunde nog tåla smärtan, men förnedringen var mera än vad han kunde stå ut med.

Det var inget självklart beslut, eftersom så gott som alla män i hela staden jagade. Men Gian hade helt enkelt svårt för det – han tyckte att fåglarna var för vackra för att skjutas, och han var för godhjärtad (eller för mesig, om du föredrar det) för att kallblodigt kunna rikta ett vapen mot ett oskyldigt djur och trycka av. Men det var inte lätt att stå utanför jakten – till och med Gians pappa hade jagat runt därute med geväret i högsta hugg... tja, i alla fall innan spriten hade kvaddat hans nerver så att han inte kunde hålla geväret

stadigt.

Tanken gav Gian en sur känsla i maggropen, och han riktade sin uppmärksamhet tillbaka mot samtalet igen. Vid det laget satt hans mor och frågade vänligt Gabriel om hans skolgång och vilka kurser han planerade att ta, och den unge gästen svarade med lågmäld, blyg röst. Gian lyssnade på konversationen samtidigt som han plockade fram ett glas och ett mjölkpaket, med ett öga på sin ovanligt tysta lillasyster och ett annat på den stora tråklockan på väggen. Han noterade att Ann verkade ha återgått till det normala, för hon stirrade inte längre på besökaren. Och medan han såg på gled hon till och med ner från stolen och satte ömt ned sin leksaksbjörn på sin plats innan hon tassade bort till köksbänken för att hämta kakburken.

Syskonen återkom till bordet ungefär samtidigt, och Gian lyckades med att både hålla upp ett glas mjölk åt system, lyfta upp henne på stolen igen, sätta ned nallebjörnen i famnen på henne, öppna kakburken och slå sig ned själv. Han tog upp kaffekoppen igen och påpekade sedan glatt:

- Vi kanske skulle ta och fortsätta ut sedan? Det blir väl lugnt idag, men jag tänkte att jag i alla fall kan visa dig några billiga lunchställen och några samlingsplatser...

Orden hade inte mera än lämnat hans mun innan han insåg hur löjliga de var. Med fyrtiotusen i en plåtlåda hemma hade väl Gabriel råd att äta på operakällaren varje dag om han ville, och hittills hade han varit ungefär raka motsatsen mot sällskapssjuk. Men besökaren log mot honom och nickade tacksamt till svar, så Gian brydde sig inte om att rätta det han hade sagt.

Gabriels första besök i huset gick riktigt bra fram till den här punkten. Men vid det laget hade Ann konstaterat att allt som fanns i kakburken var en chokladkaka, så hon bröt isär denna och bjöd alla runt bordet på en rad var.

Den lilla familjen tuggade glatt i sig chokladen, men Gabriel blev sittandes med sin lilla andel framför sig och stirrade på den som om han just hade blivit erbjuden ett ormhuvud som tilltugg. Återigen började tankarna att snurra obehagligt i huvudet på honom, och han kunde höra parasitens väsande röst inom sig, känna dess beröring, känna hur den rörde sig runt allt det som gjorde honom osäker och rädd och förtvivlat ensam.

Det var detta lilla centrum i hans hjärna som fick honom att reagera på de undrande blickar som han fick på sig. Det var hans egen osäkerhet som fick honom att faktiskt plocka upp chokladraden och bita loss en bit ifrån den, trots att han visste att det var en dålig idé. Och som alltid, så straffade hans lilla oförsiktighet sig genast och kraftfullt.

Han hann inte mera än uppfatta den alltför söta smaken av kakao och för mycket socker innan hans inälvor vred ihop sig i kramp och började häva sig.

Den lilla familjen förstod till att börja med inte alls vad som hände. De uppfattade givetvis Gabriels märkliga ansiktsuttryck och undrade över det, men de funderade inte vidare då den unge mannen väl hade tagit sin första tugga av chokladen. Därför blev de alla överraskade då besökaren plötsligt reste sig upp så hastigt att Pandemona for ned från hans knä med en förnärmat väsning.

Gabriel kom inte med någon förklaring. Han försvann som en oljad blixtn genom dörren som ledde ut till trapphallen, och först då han var ute ur synfältet kom Gian för sig med att ställa ned koppen och skynda efter honom, medan hans mamma och syster förblev på sina platser och stirrade förvånade efter det omaka paret.

Det hela fick sin förklaring då Gian kom ut i hallen. Dörren till badrummet stod öppen, och inifrån hördes det för honom välbekanta ljudet av våldsamma kräkningar. Han fick sina misstankar bekräftade då han kom in i rummet – Gabriel låg på knä framför toalettstolen, och att döma av de krampaktiga hävningarna i hans axlar så mådde han inte speciellt bra.

Men å andra sidan så hann Gian inte ens fram till honom innan han rätade på ryggen igen och tryckte på spolningsknappen. Gabriel vred på huvudet emot honom och tvingade fram ett leende innan han reste sig upp, och hans rörelser var lugna och precisa, som om allt var som det skulle. Där fanns inga synliga bevis på den matthet och muskelsvaghet som Gian av egen erfarenhet visste alltid följde på kräkningar, och detta förvånade honom. Gabriel såg inte ens sjukare ut än innan, men det var kanske inte ens möjligt med tanke på att han redan innan var vit som snö och hade hud tunn som bakplåtspapper.

- Ledsen för det där, mumlade den unge gästen generat och torkade sig om munnen med baksidan av handen.

- Ingen orsak, svarade Gian mjukt. Men om du alltid reagerar på socker på det där viset, så är det inte konstigt att du ser ut som du gör.

Han gick fram till badrumsskåpet och öppnade det, och efter att ha rotat en stund hittade han också det han letade efter – en oöppnad förpackning med färgglada tandborstar. Han rev upp plastförpackningen och kastade till Gabriel en av borstarna, och han fångade den skickligt men tittade sedan bara ned på den, ännu en gång förbryllad. Gian skakade på huvudet för sig själv och pekade sedan ut koppen med tandkrämstuben som stod på handfatets kant.

- Det är inte trevligt att gå runt med den där smaken i munnen, påpekade han vänligt.

Han lämnade rummet innan Gabriel hann komma med en replik, men då han återvände in i köket kunde han höra hur vattenkranen vreds på inne i badrummet, så han kände sig ganska nöjd. Gian slog sig ned vid bordet igen för att ge sin vän en chans att samla sig lite, och han vände sig till sin syster och sin mamma, som inte hade flyttat på sig. De stirrade på honom, och han hade inget bättre svar att ge dem än en axelryckning.

- Ni ser ju själva hur han ser ut. Han äter nog inte godis så ofta... eller han kanske är allergisk eller något.

Hans mor nickade långsamt, med allvarsam min.

- Är du säker på att du borde dra med den stackaren ut idag? Frågade hon bekymrad. Han ser ju ut som om han vore dödssjuk!

- Vi får väl vänta med den bedömningen tills han är tillbaka, svarade Gian sakligt och tog ytterligare en klunk kaffe. Han verkade inte så oroad själv.

Mrs Stanhope såg inte övertygad ut, men hon protesterade inte heller. Hon var väl medveten om att hennes son var klok för sin ålder, och han förstod vad människor behövde även om han var naiv då det gällde att förstå vad de tänkte. Därför var hon redo att lämna över bedömningen av Gabriels tillstånd till honom, trots att hennes modersinstinkter redan hade startats upp. Hon förstod att Gabriel inte skulle känna sig bekväm med nedbäddning, silverte och temperaturmätare, alltså det hon kunde erbjuda. Det var bättre att låta sonen hantera det, för hon hade aldrig sett honom misslyckas med att hjälpa folk som mådde dåligt.

Gabriel återkom till köket då han var färdig inne i badrummet, klart generad. Han mumlade fram en ursäkt igen och slog sig ned vid bordet, och inte ens familjens gemensamma försäkran om att allt var som det skulle hjälpte riktigt den här gången. Gian vädrade genast den förnyade spänningen, vägde snabbt

alternativen fram och tillbaka, och vände sig sedan lugnt till Gabriel igen.

- Vad tror du? Frågade han stilla. Känner du för att vila ett tag?

Gabriel såg förvånad på honom och skakade genast på huvudet.

- Nej, varför det? Det är ingen fara med mig.

- Okay. Då kanske vi skulle ta och bege oss då? Haynesville stänger tidigt på söndagar.

Gabriel nickade till svar, och det fanns en antydning till lättnad i hans ansikte som ingen utom Gian uppfattade. De unga männen reste sig samstämmigt upp, och Mrs Stanhope nickade nådigt sitt godkännande och log åt dem.

- Se bara till att vara hemma igen innan sextiden, så får ni middag. Du är naturligtvis också bjuden, Gabriel.

Den unge mannen såg på henne, överraskad och orolig men också tacksam. Han nickade långsamt och mumlade sitt tack, och Gian gav sin mor och sin syster varsin enarmad kram. Därpå lämnade de två huset, och Gians mor lät inte leendet lämna sitt ansikte innan dörren hade stängts bakom dem.

Gabriel var onekligen en trevlig, ödmjuk och blyg ung man, men på något vis, någonstans, var det något med honom som bekymrade henne. Hon var orolig för honom, men hon var också orolig för sin son, av orsaker som hon inte kunde förklara för sig själv.

Mrs Stanhope valde att försöka följa sin sons exempel, att ha ett öppet sinne och inte visa sin oro. Och samma sak gäller här som för så många andra saker i den här historien – det är i stort sett omöjligt att avgöra, om hon valde rätt eller fel.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren B. Carlberg med Poeter.se id #26672 innehar upphovsrätten